

Kerit

Zprávy z kostela
Pražského Jezulátka

Vážení přátelé,

Několik slov k názvu Kerit. Starozákonní prorok Eliáš, poté co na Hospodinův příkaz vyhlásil v zemi sucho na tři roky, byl tímto Bohem poslán k potoku Kerit, aby tam z něho pil a havrani aby mu opatřovali potravu. Kerit se pro Eliáše stal místem Boží péče a starostlivosti, ale také ověřování vlastní víry. To místo se pro něj stalo místem krize, zkoušky a odvahy vykročit. Celý příběh si můžete dočíst v Bibli, v 17. kapitole 1. knihy Královské.

Mnohé se nám v našem kostele s vaší pomocí podařilo uskutečnit. Věříme, že se toto místo může pro mnohé stávat „Keritem“. A to jak zakoušením jedinečné Boží moci a síly, tak vytvářením sdíleného prostoru s druhými, kteří jsou s námi na cestě. Přeji Vám, abyste v tom byli tvůrčí, plní důvtipu a ochoty překračovat svá omezení.

*Petr Glogar OCD
Převor Kláštera Pražského Jezulátka*

Dialog prostorů Noc kostelů u Pražského Jezulátka

...nabídla návštěvníkům netradiční cestu kostelem stoupající z ruchu ulice až do ticha za oltářem...

...a provedla je výstavou fotografií Eugena Kukly věnovanou skutkům milosrdenství i kolem nové křtitelnice, ambonu, oltáře a kříže od akademického sochaře Otmara Olivy.

U vstupu vítali návštěvníky nejen karmelitánky ze zdejší komunity, ale i obrazy a vzkazy...

...které právě v tu chvíli za oltářem vytvářeli ti, kdo již celou cestu kostelem prošli. (Foto E. Kukla)

Chodit mezi nimi tak, jak se pohybujeme ve světě 14 skutků milosrdenství v 19 obrazech

Téma milosrdenství nás provází celým letošním rokem. Výstavu, která byla zahájena u Pražského Jezulátka během Noci kostelů, tvoří 19 fotografií skutků milosrdenství. O nich a o milosrdenství v našem životě spolu mluvili převor kláštera Pražského Jezulátka Petr Glogar OCD a autor fotografií Eugen Kukla.

Nasytit hladové. Navštěvovat nemocné. Modlit se za živé i zemřelé. Odpouštět urážky. „Čtrnáct skutků milosrdenství vychází z Matoušova evangelia, kde se hovoří o tom, jak snadné je setkat se s Bohem. My to setkání často vnímáme jako nějakou mimořádnou formu, něco zvláštního, co se musí stát. A přitom se s tím velkým nekonečným Bohem můžeme setkávat právě skrze tato obyčejná gesta v lidském životě. Zakoušíme v nich blízkost druhého člověka, ale také ten druhý člověk zakouší blízkost naši. A nějak v tom tušíme a můžeme zahlédnout, že Bůh je nám tak blízko. Takže ta milosrdenství jsou vlastně ze života. A právě proto jsme je umístili na zem. Aby se nás jaksí dotýkaly. Abychom mezi nimi mohli chodit tak, jak se pohybujeme běžně ve světě.“ (P. G.)

Eugen Kukla hledal obrazy přiblížení člověka druhému v portrétech valdických vězňů, syrských uprchlíků na budapeštském nádraží Keleti nebo třeba v okamžiku, kdy po událostech na Kyjevském Majdanu lidé vytvořili ze svíček cestu na památku zabitých demonstrantů. O milosrdenství ale nevypovídají pouze událostí dotýkající se celé společnosti nebo příběhy lidí v mimořádných životních situacích. Podobně silně o něm promlouvá třeba hluboce osobní fotografie, na které ruka otce utěšuje zarmoucenou dceru či portrét pána sedícího na lavičce nad Kinského sady. Vidíme skoro jenom oblečení a v tom se kdosi skrývá. A při bližším pohledu vidíme: Ano, tam je člověk.“ (E. K.)

„Téma milosrdenství je zajímavé, protože vypadá hodně vznešeně a přitom se týká úplně obyčejného života. Jako třeba dát někomu kus chleba. To je, myslím, něco, co můžeme dělat každý. Není to vyhrazeno pro někoho, kdo má nějaký zvláštní úkol nebo nějaké zvláštní schopnosti. To může dělat každý člověk. Podělit se o to, co má. (...) Někoho se dotknout, pohlédit. Ten lidský kontakt. Nakonec, do toho jsme se narodili a potřebujeme ho v životě. Potřebujeme vedle sebe mít někoho blízkého.“ (P. G.)

E. Kukla: Sytit hladové. Po uliční bohoslužbě rozdává kazatel bezdomovcům polévku. Praha, 18. 2. 2016.

E. Kukla: Obléci nahé. Nad Kinského sady. Praha - Petřín, 21. 6. 2014.

E. Kukla: Utěšovat zarmoucené. Smutná Lea. Praha, 20. 4. 2015.

E. Kukla: Syrští uprchlíci v Budapešti. Nádraží Keleti, 3. 9. 2015.

Terezie z Lisieux – prorocký hlas pro naši dobu

Letos na podzim vyjde v novém českém překladu jedno ze zásadních děl duchovní literatury – Autobiografické spisy svaté Terezie z Lisieux, pod názvem „Příběh jedné duše“, jak svůj text na jednom místě nazývá sama autorka. Tato mladá žena, která vstoupila do kláštera bosých karmelitek v pouhých patnácti letech a zemřela jen o devět let později, způsobila svým životem a svými texty doslova „atomový výbuch“. Prožila nenápadný, krátký, ale velmi intenzivní život. Mnozí by řekli, že umřela předčasně, což není tak docela pravda – v jejím příběhu totiž nic podstatného nechybělo. Její život byl tak nenápadný, že mnohé sestry z její vlastní komunity, když Terezie zemřela, říkaly: „Byla milá, to ano, ale to je asi tak všechno, co se o ní dá říct.“

V čem spočíval onen „výbuch“? Rok po Tereziině smrti se její tři rodné sestry, které rovněž žily na Karmelu v Lisieux, rozhodly vydat její texty knižně a tím se daly věci naprosto nečekaně a neřízeně do pohybu. Vydání mělo velký úspěch, bylo okamžitě rozebráno, a tak následovaly jeho dotisky. Záhy přibýly překlady do různých světových jazyků; jejich počet brzy dosáhl asi 60. Celkový náklad všude po světě se dnes odhaduje na 500 milionů výtisků. Terezie si získala své čtenáře napříč všemi kontinenty, generacemi, profesemi, dokonce i vyznáními... Čím to? V čem spočívá její genialita? Pokud si kladete tuto otázku, pak rozhodně stojí za to vzít do rukou její texty. Snoubí se v nich jednoduchost (Terezie dokončila sotva základní vzdělání, tak od ní nečekejte velké teologické traktáty) s hlubokou životní a duchovní zkušeností, kterou se jí podařilo mistrným způsobem zachytit.

Tereziin příběh změnil životy tisíců lidí a nepřestává oslovovat ani dnes, přestože naše doba se od té její hodně liší. Ona sama se ve svém životě musela potýkat s vnějšími i vnitřními omezenostmi, vyrovnávat se s vlastními životními zraněními (která ji provázela již od narození), pokoušet se žít složité vztahy a v posledním období života také bojovat s nečekanými pochybnostmi a temnotami víry. Terezie v životě obstála. Povedl se. Snad proto, že se jí dařilo uchovat si postoj důvěry a ani v těch nejtěžších chvílích nezmalomyslnět. Z jejího příběhu se můžeme učit především „odvážné důvěře“, která Terezii dovedla do Boží náruče.

Pavel Pola OCD

4. října 2016 v 19 hodin
v kostele Pražského Jezulátka
Katka Lachmanová a Pavel Pola OCD:
Terezie z Lisieux –
prorocký hlas pro naši dobu

*Přednáška a představení nového českého překladu
základního Tereziina díla „Příběh jedné duše“*

Slavnost Pražského Jezulátka

připadla v letošním roce na prvního května. Korunovací milostné sošky, která nám připomíná, že Dítě Ježíš je králem světa, přišly oslavit stovky lidí z česky, španělsky, italsky, francouzsky a anglicky mluvící komunity při kostele Pražského Jezulátka i poutníci z celého světa.

Foto: mše Massimo Barsoum, soška Luigi Lucibello.

„Zbourat všechny chátrající a neobydlené domy a vysázet nové stromy,“

by nařídil páťák Tomáš, kdyby se stal králem. Spolu se svými spolužáky z Malostranské základní školy se v červnu zúčastnil projektu Stopy v kostele Pražského Jezulátka.

Program probíhá v prostorách a kláštera včetně míst, kam se běžný návštěvník nepodívá. Během tří hodin se děti dozvědí něco o historii kostela, zjistí k čemu slouží různá místa a předměty a pátrají po stopách minulosti i lidí, kteří v současné době do kostela přicházejí.

Foto: Vladimír Molata.

Jedním z nejoblíbenějších míst páťáků ze sousední školy se stala zahrada kláštera, kde si mohli vyzkoušet, jaké to je chodit na světě bos a zamyslet se, jaké stopy zanechávají ve světě sami. Průvodcem v tomto objevování jim bylo Pražské Jezulátko, dítě, které chodí po světě bosé, ale které je pro křesťany zároveň Králem světa. Během jednoho dopoledne si tak děti mohou na vlastní kůži zažít, že kostel není jen „velký prostor“, kde je „zima, klid a zvláštní ticho“ a kde se „cítí zajímavě, protože všude se na ně svatí koukají“, ale také živé a inspirativní místo, kde se setkávají lidé.

Projekt Stopy bude pokračovat i v příštím školním roce a rádi bychom ho nabídli i dalším školám. V současné době máme připravený program „Dobrodružná výprava po Stopách Pražského Jezulátka“ pro 4. a 5. třídy. Máte-li zájem se se školou zapojit v rámci výuky nebo třeba ozvláštnit zajímavým programem školní výlet do Prahy, kontaktujte nás na stopy@pragjesu.cz nebo tel. 257 533 646.

Hana Říhová

Poděkování

Kostel Pražského Jezulátka je významné poutní místo, kam přichází mnoho lidí z celého světa. Při jeho provozování nám velmi pomáhají dary od lidí, kteří do kostela pravidelně chodí, i od těch, kdo jej podporují na dálku.

Příspěvky používáme na obnovu poutního místa, například na restaurování oltáře a dalších uměleckých děl v kostele, každý týden rozdáváme jídlo lidem bez domova. Mnoho lidí také pravidelně podporuje misie Pražského Jezulátka ve Středoafričské republice. Byli jsme překvapeni množstvím darů, které jste nám zaslali po vydání dubnového čísla zpráv z kostela Pražského Jezulátka. Velice si vaší štědrosti vážíme a děkujeme vám.

Komunita bosých karmelitánů od Pražského Jezulátka